

Fattiglovgivning, skal jeg behandle et andet Vædringsforslag, med hvilket det samme er Tilfældet, nemlig Forslag under Nr. 5 til § 42. Denne Paragraf svarer til § 27 i Fattigloven af 1891, der omhandler de Personer, som efter Fattigloven ikke have Forsørgelsesret her i Riget, hvilket navnlig gælder om Personer, fødte i Udlandet, saa længe de ikke have faaet Indfødsret. Om dem gælder den Bestemmelse, at de skulle forørges paa det Sted, hvor de opholde sig, og den paagældende Kommune skal da have samtlige sine Udgifter refunderede fra den paagældende Amtskommune i Forbindelse med de tilhørende Købstæder. Lovforslagets § 42 indeholder omtrent den samme Regel, dog med den lille Afvigelse, at der staar, at i saadanne Tilfælde „bliver der af Lagtinget forlods af Amtsfattigkassen at tillægge vedkommende Distrikt en billig Godtgørelse for de Udgifter, der derved paaføres det“. Der er altsaa ikke tilsagt Opholdskommunen fuldstændig Godtgørelse, men det skal bero paa et Skøn af Lagtinget, hvorledes denne Godtgørelse skal bestemmes. Det har forekommet Udvalget, at der ikke er nogen Grund til at give denne særlige Regel, og til ikke her at anvende den almindelige Regel. Er der noget Tilfælde, hvor en Opholdskommune har et naturligt Krav paa at være fri for enhver Udgift, er det netop lige over for fattige, som egentlig slet ikke vedrøre os. Med Hensyn til alle andre fattige gælder det, at Opholdskommunen, naar den maatte være særlig bekværet af dem, naar de paagældende fattige modtage vedvarende Fattighjælp uden i Virkeligheden at behøve det, fordi de f. Eks. ere dovide, forsaldne og deslige, kan stille sig af med dem, kan fri sig for enhver Byrde ved at hjemsende dem til Forsørgelsekommunen. Men her er Forholdet det, at ingen Hjemsendelse kan finde Sted, fordi der ingen Forsørgelsekommune er. Derfor maa man sige, at det er en ren Tilfældighed, hvilken Kommune de falde til Last, og denne Kommune skal ikke have nogen Udgift deraf, men Udgiften skal bæres helt og holdent af den større Kommune; den skal træde til og fuldt ud refundere. Hvad der skal refunderes, afgøres ganske simpelt i Tvistetilfælde efter den samme Regel, som gælder herne, nemlig, at Regningen forelægges først Amtet til kritisk Gennemgang, inden den anvises af vedkommende Amtskasse.

Paa disse to Punkter har Udvalget altsaa foreslaaet principielle Forandringer. Alle de andre Vædringsforslag ere af libet indgribende Betydning. Jeg skal fortælle

gennemgaa dem. De to første Kapitel i Lovforslaget handler om rent færøste Forhold; dertil have vi stillet de tre første Vædringsforslag. Der er for det første til § 2 et Forslag om, at i Linie 3 udgaa Ordene: „Af Amtmanden autoriseret“. Det er ikke af stor Betydning, men man foreslaar disse Ord udstemte, fordi det synes at være en libet rimelig Bestemmelse. Saavidt mig bekendt har man ikke noget tilsvarende noget Steds, at en Forhandlingsprotokol for en Kommune eller for en Fattigforvaltning skal være autoriseret, og det behøves heller ikke. Disse Protokoller have jo ikke den Betydning, at der skal tages Udskrifter af dem med en særlig Virkning, med særlig bevisende Kraft m. v. Vi synes derfor ikke, at der er Grund til at forlange, at denne Forhandlingsprotokol skal være autoriseret. Det er tilstrækkeligt, at der staar, at der skal have en Forhandlingsprotokol.

Saa have vi stillet Vædringsforslag til §§ 6 og 7, der gaa ud paa, at Ordene „Gaver“ skulle udgaa. Der er i 3 Paragraffer, der omhandle 3 forskellige Kasser, Tale om, at disse have Indtægter af „Gaver“. Det er i § 6 Fattigdistriktets Fattigkasse, i § 7 Amtsfattigkassen og i § 13 de kommunale Understøttelseskasser, som svare til „de fattiges Kasse“ her nede. At der staar „Gaver“ i §§ 6 og 7, er vel nærmest en Reminiscens fra en tidligere Ordning, hvor der blandt Fattigkassens Indtægter ogsaa omtales Gaver. Nu er imidlertid Forholdet det, at man nærmest har tænkt sig Indtægter, der skrives sig fra Gaver, henlagte til „de fattiges Kasse“ eller „den kommunale Understøttelseskasse“, og vi synes derfor, at „Gaverne“ kunde gaa ud for de to Paragraffers Vedkommende. Der er ingen Fare derved, thi Meningen er jo ikke at forbyde Folk at give Gaver, eller at borttage en Bestemmelse, der skulde henlede Opmærksomheden paa, at det kunde være praktisk, at Folk gav Gaver. Det praktiske burde være, at man giver disse Gaver til de kommunale Understøttelseskasser; og skulde nogen finde særlig Forsørgelse ved at lette Kommunerne for deres Fattigudgifter ved at give Gaver, kan der jo ikke være noget til Hinder derfor, men det forekommer os ikke, at der er Grund til, at det staar i Loven.

Vædringsforslaget under Nr. 4 tilsigter blot at rette en Trykfejl. — Vædringsforslaget under Nr. 5 har jeg omtalt. — Under Nr. 6 have vi foreslaaet indskudt et Par Ord, som ikke gøre nogen Forandring i Meningen, det er, om jeg saa maa sige af et Slags Skønhedshensyn. Man mener,